

I västra delen av Frosta härad är Staffansridningen bortlagd för så längesedan, att inga utförliga upplysningar kunnat erhållas därom. Inga nu levande, som jag samtalat med, ha själva deltagit däri, och vad de veta om Staffansridningen ha de hört av sina förfäder. Man har alltså endast dunkla minnen av själva seden. Den torde i allmänhet ha upphört redan i mitten av 1800-talet. Emellertid har man sjungit visan ännu någon tid efter det seden var bortlagd. Dock är även själva visan nu allmänt bortglömd. De personer, som tillfrågades om densamma, kunde en, högst två verser, eller blott begynnelseorden. - En kvinna med mycken förståelse för insamlingsarbetet, Kjersti Lars Svens' i Skeglinge, kunde icke minnas hela visan, men hänvisade till en viss Anders Pålsson, nu bosatt i Eslöv, vilken skulle kunna visan. Hon hade hört den sjungas av honom flera gånger, när han tjenade i Skeglinge. Denna hänvisning begagnade jag mig av, och det med gott resultat. Anders Pålsson uppsöktes alltså. Han var för tillfället - det var i början av sep-

tember - sysselsatt med höstarbete hos en jordbrukare invid Eslöv. Han erbjöd sig att för min räkning uppteckna visan. En av hans grannar, som var mera van vid skrivning, åtog sig att skriva ned visan efter Anders Pålssons diktamen. På utsatt dag hade Anders Pålsson uppteckningen färdig. Han sjöng igenom hela visan för att lära ut melodien. Enligt Anders Pålssons uppgift plägade visan i hans ungdom mest sjungas "ve julatid" men inomhus och utan något samband med Staffansritten. Melodien, som sjöngs på samma sätt av Kjersti Svensson i Skeglinge och av Frans Olsson i Skarhult, har sedermera blivit upptecknad genom fru M.H. Ingers, Hvilan.

Visan hade Anders Pålsson lärt i Skarhult och har varit med att sjunga den även i Borrlunda och Skeglinge.

Om sagesmannen må för övrigt meddelas, att han är född i Skarhult 1862 och son till en statare å Skarhults gård. Efter konfirmationen kom Anders Pålsson i tjänst och har tjenat bönder i Skarhult, Borrlunda och Skeglinge. Sedermera har han i många år arbetat å saftstationen i Eslöv, varifrån han nu har pension. Han bor nu i Sjöhusen invid Eslöv.

Melodi till Staffansvisan. Efter Anders Palmson fr. Skarhult. Första k:d.

Prof-fan var en stolt-ding, Han vattna si-sen fö-lar fenn y
 ra, i ra, falle-ral-la-la, ja gör-sar lit-ve utt
 lös-ti-ga va-ra En gång jul och a-ret va-ra
 Sjung fal-li-ral-la-la.

Staffansvisan.

Staffan var en stalldräng,
han vattna sina fålar fem,
i ra, i ra, falle-ralla-la,
(ja) gossar låtom oss lustige vara,
en gång jul om året bara,
sjung falle-ralla-la.

Den ene den var appelgrå,
den red själve Staffan på.

De två de voro svarta,
de voro smala och smärta.

De två de voro gula,
de voro liksom fula.

Far han sitter i bänken
och bjuder oss på skänken.

Och mor hon sitter i spisen,
skär ett stycke av grisen.

Haffansvisa.

Drängen hette Joackim,
han bad oss alla stiga in.

En han hette Jonathan,
han bad oss alla stiga fram.

Dottern hette Stina,
hon bjuder oss på de fina.

Och pigan hette Johanna,
hon bjuder oss på kannan.

Hur länge skall vi dröja här,
där fryser isa i vårt skägg,
i ra, i ra, fallerallala,
ja gossar låtom oss lustige vara,
en gång jul om året bara,
sjung fallerallala.
